

Forfatter: Hertz, Henrik

Titel: Beriderne paa Nørrebro

Citation: Hertz, Henrik: "Beriderne paa Nørrebro", i Hertz, Henrik: *Digte fra forskellige Perioder*, udg. af Anden Deel. , 1851-1862, s. 191. Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur: https://tekster.kb.dk/catalog/adl-texts-hertz10_lev-shoot-workid71112/facsimile.pdf (tilgået 19. september 2021)

Anvendt udgave: Digte fra forskellige Perioder

Beriderne paa Nørrebro.

For circa fjorten Dage siden
Blev, som jeg mindes, en Accord,
En Plan at drive Tiden bort
Og ligeledes os med Tiden,
Til Modenhed saa godt som bragt
Blandt en Deel af vore Venner,
En Plan, som Deres ringe Tjener
Formoder staaer endnu ved Magt;
En Plan, hvis Hensigt var at hente
En Smule Morfskab, kan jeg troe,
Hos de baundrede, bekjendte
Beridere paa Nørrebro.

Til Planen hørte samme Gang
Ved denne Leilighed at vise
Miss Julie med samt Louise
Bemeldte Divertissement,
Hvis de ved Sundhed var' og Kræfter,
Og Veiret ellers var derefter.

Idag er Veiret smukt og klart.
Det mylrer over hele Staden
Af Folk, der gaar en Tour paa Gaden.
Jeg var paa Volden; der var rart!
I Foraarsluften Træet neier
Med ganske friske Blade paa,
Og under Volden Røner gaar,
Der raabe jøvleude med Steier.
Og Luften er saa deilig blaa,
Og Solen skinner som den pleier.
Og Blæsten blæser, paa min Hre!
Som om den blæste kun for Spøg,
Og hysker til Enhver: „Besøg
Idag Veriberne, min Kjære!“

Naa, gode Herre! skal det være?
Kan De gaar ud med os, ifald
Der i det Hele vandres skal?
Og vil De, sæt, at Sagen kom
Til Nødelighed, som jeg venter,
Mig give da et Wink derom?
— Men gjør blot ingen Complimenter! —
Jeg træffes, som jeg skulde troe,
Idag imellem Tolv og To.

— Til Slutning vil jeg blot beskrive
Hvad Troupen har bestemt at give.

Først rider En som Cendrillon
Og trommer paa et Slags Gongon,
Og svinger til saa smuk som Nogen:
„Jeg lever stille, indgetogen.“
(Men som naturligt, ei paa Dansk
Og med forvovlede Hiater;
Af nei! paa Nørrebroes Theater
Er Utung propret, fint og fransk.)
— En sidder baglænds paa en Hest
Foruden allermindste Klumpen,
Og troer, at Hor'det paa hans Hest
Er, med Respect at sige . . . Galen.
En Anden som Dragon planterer
Og praler, bander, exercerer,
Og bliver af en Flaske Wiin
Et Slags epicuræist Svinn,
Indtil han endelig tillykke
Af Hesten falder død omfuld,
Som om han ordentlig var fuld;
Et overmande kunstigt Stykke!
(Herved bemærkes her en fin
Moral, som dette Stykke giver:
En fransk Dragon, der tørster, bliver

n.

17

Veruist of een Bouteille Blin;
Værk vel, af een. Naar man er jydsk,
Og i Gærdeleshed Dragoner,
Saa kan man drikke som en Tydsk.
Hos vore nordiske Nationer
Er nemlig Dranferen lidt gridsk
Og bruger Mere til en Bidsk.)

Paa samme Sted man og kan faae
En Hest at see, der ligger stille,
Imedens den behandles ilde
Og sparkes, knibes, trædes paa.
I vore revolutionaire,
Rebelste Lider, da man la'er
Sig nødig træde paa, min Fa'er!
Kan denne Hest blandt Heste være
Et tydeligt Crempel paa,
Hvordan et Folk skal la'e sig slaae.

Man hdermere faaer at see
En skjenne russisk polsk Bataille,
Og -- noget Skjonnere maastee --
En Dame med en russisk Taille.
Med hote Hefre paa sin Hat,
Og klædt i Bløil og Guldgalonier
Og noget stramme Bermisjoner,

Hun galoperer som bejat.
Alt, med et evigt Smil om Munden
(Hun er jo lønnet for at lee)
Hun viftter Hæften, skal De see,
Og, gal i Hovedet igrunden,
Hun skriger sit: Allez, allez!

Og endelig bemærkes kan
En Amor uden Bildegger,
En Venus med forlorne Loffer,
En skjøne Cæsar, en Vulcan,
Der allensals er halt som han;
En Hund, der steges, men ei døer,
Nei, løber siden om og gjøer;
En Mand med et vatteret Bryst,
Der skriger med gevaltig Røst:
Mordio! og pestel tête bleu! og sacre!
Og Binedøb! og . . . jo, jeg takker!
Og endeligt en Jeanne d'Arc
Med Skjold og Sværd og en Trompeter.
— Og alle disse Mariteter
Man faaer at see for fire Mark!

Skald De just ei træffer Alt
Saaledes som jeg har fortalt,

Saa lad det træffe Dem, min Herre!
Jeg kunde have loiet værre.

Og hermed Punctum! Gud befalt.
— Gils med ei Kys fra mig de smukke
Smaaapiger, jeg forledan saae
I Animestuen, hvor de laae
Hver i sin nette, lille Bugge.
Gils begge Deres Pigers Lante
(Forstaae Louise, den charmante)
Og endeligt, da det er vist,
At hvad man længe vil bestue,
Det gjenmer man til allerfidsit,
Gils Deres lille, søde Frue!
(Jeg siger jød — bliv ikke stødt;
Thi jeg en Elsker er af Sødt.)
Gils hende, hun maa ikke vredes
Paa dette Galopade-Brev.
Ak, Pennen ilte, mens jeg skrev;
Jeg veed ei rigtigt selv hvorledes.
